

ROBERT LUDLUM

BOURNEŮV MYTUS

ROBERT LUDLUM

**BOURNE'ŮV
MYTUS**

2016

Copyright © 1986 by Robert Ludlum
Translation © 2001 by Michael Havlen
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE SUPREMACY,
vydaného nakladatelstvím Grafton, Londýn 1987,
přeložil Michael Havlen
Odpovědní redaktoři: Petr Lehečka a Vratislav Konečný
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-151-7

1. kapitola

Kowloon. Poslední lidnatý výběžek Číny, který se severem spojuje pouze duch. Ten má však hluboké kořeny, jež prorůstají do jeskyní lidských duší bez ohledu na krutou a nepodstatnou realitu politických hranic. Půda a voda jsou nedělitelné a jen vůle ducha určí, jak je člověk bude využívat – a to bez ohledu na tak abstraktní pojmy jako svoboda či nesvoboda. Svobody se člověk nenají a každý zákaz se dá obejít. Lidi zajímají pouze prázdné žaludky, ženská břicha a dětská břicha. Přežití. O nic jiného nejde. Vše ostatní je jen hnůj, který bude rozhozen po neúrodných pláních.

Padal soumrak. Na denní shon v Kowloonu i naproti v přístavu Victoria na ostrově Hongkong se postupně snášela neviditelná deka. Pištivé výkřiky *Aj-ja!* pouličních prodavačů ve stínech umlkaly. Tichá jednání v horních patrech chladných majestátných budov ze skla a oceli, jež tvořily siluetu kolonie, končila kýváním hlav, krčením ramen a letnými úsměvy na znamení tichého uspokojení. Ohromnou potrhanou stěnou mračen na západě prosvítalo oslepující

oranžové slunce, které ohlašovalo příchod večera. Ostře ohraničené paprsky neúprosné energie se chystaly zaplout za obzor a neochotně se vzdát vlády nad touto částí světa.

Na obloze se brzy rozhostí tma, nikoli však dole, kde zem i voda už zažily tolik nájezdů a konfliktů. Zde se rozžehnou oslepující světla stvořená člověkem. A v nekonečném bujarem nočním veselí začnou jiné hry. Hry, jež měla lidská rasa vymýtit už v okamžiku svého stvoření. Tehdy však žádný lidský život neexistoval – tak kdo by to zaznamenal? Kdo věděl? Koho to zajímalo? Smrt ještě nebyla zbožím.

Malý člun, jehož výkonný motor kontrastoval s omšelým zevnějškem, uháněl průlivem Lamma a mířil kolem pobřeží k přístavu. Pro nezaujatého pozorovatele to byl jen jeden z mnoha *s'ao wan t'ü*. Dědictví prvorozeného syna chudého rybáře, jenž se dopracoval k menšímu jmění. Bláznivá noc ve znamení mah-jongu, hašiše z Trojúhelníku, či pašovaných drahokamů z Macaa – kdo by se staral? Díky rychlému pohonu mohl syn rozhazovat sítě a obracet své zboží efektivněji, než kdyby se spoléhal na pomalou plachtu džunky nebo loudavý motor sampanu. Čínské pohraniční stráže a námořní hlídky na pevnině i ve vodách Šen-čen Wan po takových bezvýznamných pachatelích nestřílely. Nebyli důležití a kdo ví, jaké rodiny na pevnině za hranicemi Nových území z toho mohly mít užitek. Třeba právě ta jejich. Sladké plody hor stále zajišťovaly plné žaludky. Možná i žaludek někoho z jejich blízkých. Tak kdo by se staral? Ať si klidně plují. Tam i zpátky.

Malé plavidlo s plátěnou plachtou přes příď zpomalilo a opatrně kličkovalo mezi množstvím roztroušených džunek a sampanů, jež se vracely do svých přeplněných kotvišť v pří-

stavu Aberdeen. Lidé z loděk jeden za druhým vykřikovali na vetřelce zlostné nadávky. Vadil jim jeho drzý motor a ještě drzejší brázda. Když však mezi nimi neomalený pašerák proplouval, všichni podivně ztichli. Così pod plátnem jejich výbuchy vzteku utišilo.

Lod' rychle vplula do přístavního koridoru, temné vodní cesty, kterou zprava lemovala oslnivá světla ostrova Hongkong a zleva neony Kowloonu. O tři minuty později klesl výkon přívěsného motoru na minimum. Trup lodi se pomalu stočil kolem dvou špinavých bárek kotvicích u skladiště a vklouzl do prázdného prostoru na západní straně Tsim Ša Tsui, kowloonského přeplněného nábřeží, kde vládl dolar. Křičící davy obchodníků, kteří líčili své noční pasti na turisty, nevěnovaly plavidlu žádnou pozornost. Byl to prostě jen jeden z *tí-ki*, jenž se vracel z lovu. Kdo by se staral?

Stánky na nábřeží nejbliž bezvýznamnému vetřelci však náhle utichaly. Opakovala se situace z průlivu. Vzrušené hlasy umlkaly a z houfu vylétaly pištivé povely. Oči přítomných se stáčely k postavě stoupající po černém umaštěném žebříku mola.

Byl to svatý muž. Bílý kaftan zvýrazňoval jeho vysokou štíhlou postavu – na *Čung-kuo žen* opravdu velice vysokou, možná sto osmdesát centimetrů. Do tváře mu nebylo příliš vidět, protože bílá látka byla volná a mořský váněk ji tiskl k mužově snědé pleti, která ještě podtrhovala bělost jeho očí – odhodlaných a plamenných. Všichni pochopili, že to není jen tak obyčejný kněz. Byl to *che-šang*. Vyvolený. Vybrali jej moudří stařešinové, protože v mladém mnichovi rozpoznali vnitřní duchovní vědomí, jež ho předurčovalo k vyšším věcem. A nevadilo, že byl vysoký, štíhlý a měl ohni-

vé oči. Svatí muži poutali pozornost – k sobě, ke své osobnosti, ke svým očím – a dostávali štědré příspěvky. Ze strachu i z úcty. Hlavně však ze strachu. Jejich *che-šang* možná pocházel z jedné z mystických sekt, které kočují po horách a lesích Kuang-ce, či z nějakého náboženského bratrstva vzdáleného Čching Kao-jüanu – říkalo se, že jsou to potomci lidí z dalekého Himálaje. Ti byli vždycky poměrně nápadní a obvykle budili největší strach, protože jejich tajemnému učení rozuměl jen málokdo. Učení se tvářilo mírumilovně, nechyběly v něm však nenápadné hrozby strašlivým trestem, kdyby se mu člověk snad protivil. Na zemi i vodě už bylo útrap beztak dost. Kdo by chtěl přidělovat další? Bylo lepší duchům a ohnivým očím přispět. Možná to bude někde zapsáno.

Postava v bílém hábitu pomalu prošla rozestupujícím se houfem na nábreží podél přelidněného mola Star Ferry a zmizela v rostoucí vřavě Tsim Ša Tsui. Za malou chvíli vypukla u stánků předchozí hysterie.

Kněz mířil na východ po Salisbury Road. Došel až k hotelu Peninsula, jehož neokázalá elegance prohrávala souboj s okolím. Pak zahrnul na sever do Nathan Road, kde začínal nablýskaný bulvár Zlatá míle plný překřikujících se lidí. Domorodci i turisté si všimli důstojného svatého muže, jenž míjel obchody obsypané lidmi, uličky přetékaající zbožím, dvoupatrové diskotéky a striptýzové bary, jejichž obří amatérské plakáty nabízely na prodej orientální půvaby nad stánky s dušenými poledními pochoutkami *tim-sum*. Tou křiklavou vřavou procházel téměř deset minut. Občas odpovídal na pohledy lehkým úklonem hlavy, dvakrát jí naopak zavrtěl, když vydával povely malému svalnatému *Čung-kuo*

žen. Muž krácel za ním, několikrát však kolem něj rychle protančil, otočil se a hledal v jeho pronikavých očích nějaké znamení.

Znamení – dvě úsečná kývnutí – nakonec přišlo, když kněz zabočil do vchodu jakéhosi divokého kabaretu. *Čung-kuo žen* zůstal venku. Ruku držel nenápadně pod volnou blůzou a očima šlehal po bláznivé ulici, hlavní třídě, která se vymykala jeho chápání. Bylo to šílenství! Taková nemravnost! Byl to však *tchu-ti*. Ochránil by svatého muže i za cenu vlastního života, navzdory urážce svých citů.

V kabaretu se válela mračna dýmu bičovaného kužely barevného světla. Většina reflektorů vířila v kružích a mířila směrem k pódiu, kde jakási rocková skupina vyluzovala příšerný rámus v divoké směsici punku a rytmů Dálného východu. Na vyzáblých nohách muzikantů se zběsile natřásaly nepadnoucí kalhoty z lesklé černé látky a nad nimi černé kožené bundy navlečené přes špinavé košile z bílého hedvábí rozepnuté do pasu. Všichni měli vyholené hlavy do úrovně spánku a komické tváře se silnou vrstvou líčidla, které mělo podtrhnout jejich vcelku nevýrazné orientální rysy. Řinčivá hudba jako by chtěla vyjádřit svár mezi Východem a Západem. Občas totiž překvapivě utichla a bylo slyšet pouze jeden nástroj, žalostné tóny jednoduché čínské melodie. Postavy v tu chvíli pod divokým bombardováním reflektorů strnuly.

Kněz chvíli stál a prohlížel si obrovský nabitý sál. Od stolu k němu vzhledla řada zákazníků v různých stupních opilosti, vzápětí se však opět odvrátili. Někteří pak hodili jeho směrem mince, jiní vstali ze židlí, položili vedle svých drinků honkongské dolary a zamířili ke dveřím. *Che-šang* zapů-

sobil, ale ne tak, jak by si přál obézní muž ve smokingu, jenž k němu přistoupil.

„Mohu vám posloužit, Vaše svátosti?“ zeptal se ředitel ká-
baretu v nepolevujícím hluku.

Kněz se mírně předklonil a řekl muži cosi do ucha. Ředi-
tel vykulil oči, pak se uklonil a pokynul směrem k malému
stolku u zdi. Kněz kývl na znamení díků a vykročil za mu-
žem ke své židli. Neunikl přitom pozornosti okolních zákaz-
níků, což mu bylo nepříjemné.

Ředitel se sklonil a promluvil s úctou, kterou ve skuteč-
nosti necítil. „Dáte si občerstvení, Vaše svátosti?“

„Kozí mléko, jestli ho náhodou máte. Jestli ne, tak mi bo-
hatě postačí obyčejná voda. A děkuji vám.“

„Je to pro náš podnik velká čest,“ pravil muž ve smokin-
gu, uklonil se, vykročil od stolu a marně se snažil zařadit ná-
řečí, jímž host hovořil. To však nebylo podstatné. Vysoký
kněz v bílém rouchu měl jednání s *lao-panem* a na ničem ji-
ném nezáleželo. Dokonce vyslovil *lao-panovo* jméno. Jméno,
které ve Zlaté míli padalo jen zřídka. Toho večera byl mocný
taipan v lokále – v místnosti, k jejíž návštěvě by se nikdy ve-
řejně nepřiznal. Nebylo však úkolem ředitele říkat *lao-pano-
vi*, že kněz dorazil. Muž v hábitu to dal jasně najevo. Trval na
tom, že vše musí být naprosto diskrétní. Když si ho vznešený
taipan pozval, tak pro něj někoho pošle. A co na tom. *Lao-
-pan* vždycky dělal tajnosti. Ostatně, byl to jeden z nejbohat-
ších a nejznámějších taipanů v Hongkongu.

„Pošli kuchaře na ulici, ať kurva-kurva sežene kozí mlí-
ko,“ obořil se ředitel na jednoho z číšníků na parketu.
„A řekni mu, ať sakra-sakra pohne zadkem. Bude na tom zá-
viset budoucnost jeho prašivých děcek.“

Svatý muž seděl netečně u stolku a očima, jejichž žár částečně vyhasl, sledoval hloupé hemžení. Zřejmě je neodsuzoval, ani neschvaloval, ale vnímal s pochopením otce, jenž sleduje své nezvedené, avšak milované děti.

Kroužení světél náhle něco narušilo. Několik stolů opodál vzplanula dlouhá zápalka a rychle zase pohasla. Pak druhá a nakonec třetí. Nad tou poslední se objevila velká černá cigareta. Krátký sled záblesků upoutal knězovu pozornost. Pomalu natočil zahalenou hlavou směrem ke zdroji a k neoholenému, prostě oblečenému Číňanovi, jenž vdechoval kouř. Jejich oči se setkaly. Úklona svatého muže byla takřka neznatelná. Odpověděl na ni stejně nezřetelný pohyb a zápalka pohasla.

O pár vteřin později stůl venkovsky oblečeného kuřáka náhle vzplál. Vyšlehl z něj oheň a rychle se šířil po papírových předmětech na stole – ubrouscích, jídelních lístcích i košících s *tim-sum*. Byly to drobné předzvěsti hrozícího neštěstí. Neupravený Číňan zavřeštl a stůl převrhl. Křičící číšníci se rozběhli směrem k plamenům. Hosté na všech stranách vyskočili ze židlí, jelikož oheň zachvátil podlahu. Úzké modré plamínky se ze záhadných důvodů šířily kolem vyděšeně dupajících nohou. Lidé rychle dusili malé ohýnky ubrusy a zástěrami. Vřava sílila. Šéf podniku a jeho číšníci divoce gestikulovali a křičeli, že všechno je pod kontrolou. Nebezpečí pominulo. Rocková kapela spustila s ještě větší vervou. Snažila se přilákat dav zpátky do svých zběsilých spárů, mimo dosah slábnoucí paniky.

Náhle se však strhl ještě větší povyk, mnohem divočejší. Dva číšníci se střetli s otrhaným *Čung-chuo žen*, jenž svou nedbalostí a příliš velkými zápalkami požár zavínil. Muž na

to reagoval rychlými údery *Wing Čchun* – ranami pevnou paží do lopatek i krku a kopanci do břicha. Oba *ši-ti* odvrátili zpátky mezi okolní zákazníky. Fyzické násilí ještě prohloubilo paniku a zmatek. Podsaditý ředitel s křikem zakročil, také se však poroučel k zemi, překvapený dobře mířeným kopem do žeber. Zarostlý *Čung-kuo žen* pak zvedl židli a mrštil ji na řvoucí postavy poblíž ležícího muže. Další tři číšníci vběhli do bitky bránit svého *Cung-kuana*. Muži a ženy, kteří před pár vteřinami jen křičeli, nyní kolem sebe mlátili hlava nehlava. Rocková skupina hrála, jak nejhlasitěji mohla, a její zběsilá disharmonie plně zapadala do nastalé scény. V sále zavládlo naprosté pozdvižení. Statný venkovan se podíval přes parket na jediný stůlek u zdi. Kněz byl pryč.

Čung-kuo žen zvedl druhou židli a praštil s ní o blízký stůl. Dřevěný rám židle se rozštípl a odlomená noha odletěla do houfu lidí. Zbývaly jen okamžiky. Okamžiky, jež měly nezměrnou cenu.

Kněz prošel dveřmi poblíž vchodu do kabaretu. Rychle je zavřel a rozkoukal se v šeru dlouhé úzké chodby. Pravou ruku držel strnule pod záhyby bílého kaftanu, levou úhlopříčně přes břicho, také pod sněhobílou látkou. V chodbě, ne víc než osm metrů od něj, vyskočil od zdi vylekaný hlídač, strčil pravou ruku pod sako a z neviditelného pouzdra vytrhl velký revolver. Svatý muž pomalu pokyvoval hlavou a postupoval důstojným krokem, jímž se chodilo v náboženském procesí.

„*Amita-fo, Amita-fo,*“ opakoval tiše a blížil se k muži. „Všechno je v pořádku, všechno je v klidu, duchové si to tak přejí.“

„*Jou mat-jie?*“ Strážný stál vedle dveří. Dal hrozivou zbraň před sebe a pokračoval hrdelní kantonštinou, kterou se hovořilo v osadách na severu. „Zabloudil jste, pane? Co tady děláte? Běžte pryč! Tady nemáte co pohledávat!“

„*Amita-fo, Amita-fo...*“

„Vypadněte! Hned!“

Strážný neměl šanci. Kněz hbitě vytáhl ze záhybů na břicho dvousečnou dýku tenkou jak břitva. Švihl muže přes zápěstí tak silně, že málem odsekl ruku i se zbraní. Poté máchl nožem a s přesností chirurga mu podřízl hrdlo. Z rány vytryskla krev, hlava se zvrátila dozadu a strážný padl na podlahu. Byl mrtvý.

Vrah v kněžském rouše bez váhání zasunul dýku zpět pod látku kaftanu a z pravé strany své róby vytáhl lehký samopal Uzi, jehož zásobník obsahoval víc střeliva, než bylo třeba. Zvedl nohu, silou šelmy rozkopř dveře a vběhl dovnitř. Spatřil to, co čekal.

Pět mužů – *Čchung-kuo žen* – sedělo kolem stolu nad hrnky čaje a sklenkami silné whisky. Nikde žádné popsané papíry, poznámky, ani záznamy, pouze uši a pozorné oči. Všechny překvapeně vzhledly a tváře se zkřivily panikou. Dva solidně oblečení vyjednaváči vsunuli ruce do svých dobře střižených obleků a vyskočili ze židlí. Další se vrhl pod stůl. Dva zbývající se vymrštili a zcela marně se rozběhli ke stěnám potaženým hedvábím. Zoufale se otáčeli, jako by prosili o slitování, ačkoli věděli, že je žádné nečeká. Do těl *Čchung-kuo žen* se zaryla ničivá smršť kulek. Ze smrtelných zranění stříkala krev. Provrtané lebky, vystřelené oči, potrhání rudá ústa, z nichž vyrážely tlumené smrtelné výkřiky. Zdi, podlaha i naleštěný stůl se nechutně leskly krvavým svědecktím smrti. Bylo po všem.

Zabiják si prohlédl svou práci. Spokojeně poklekl vedle krvavé louže a projel skrz ni ukazovákem. Pak vytáhl z levého rukávu čtverec tmavé látky a rozprostřel ji přes své dílo. Vstal, spěšně vyšel z místnosti a na chodbě si v běhu rozepínal bílý kaftan. Než dorazil ke dveřím do kabaretu, róba byla volná. Vytáhl tenkou dýku a zasunul ji do pochvy na opasku. Pak stiskl záhyby látky k sobě, otevřel dveře a s kápí na hlavě vešel do sálu, kde panovalo stejné pozdvižení jako předtím. A jak by také ne? Vždyť z něj vyšel sotva před třiceti vteřinami a jeho člověk měl dobrý výcvik.

„*Faaj ti!*“ křikl statný zarostlý venkovan z Kantonu, když byl tři metry od něj. Právě převrhl další stůl, rozžehl zápalku a odhodil ji na podlahu. „Policie tady bude každou chvíli! Barman před chvílí zvedl telefon, viděl jsem ho!“

Kněz alias zabiják si strhl kaftan z těla a kápí z hlavy. V divoce kroužících světlech vypadala jeho tvář stejně strašidelně jako obličej členů ztřeštěné rockové kapely. Kolem očí měl silnou vrstvu bílého líčidla, zbytek tváře byl přitom nepřírodně hnědý. „Běž přede mnou!“ poručil venkovanovi. Kostým i samopal Uzi odhodil na podlahu vedle dveří, svlékl si tenké chirurgické rukavice a zastrčil je do flanelových kalhot.

Zavolat policii nebylo pro žádný kabaret na Zlaté míli lehké rozhodnutí. Za špatné vedení podniku se dávaly velké pokuty. Ohrožení turistů se tvrdě trestalo. Policie o riziku věděla a v těchto případech okamžitě reagovala. Zabiják běžel za venkovanem, jenž se vmísil do chumlu lidí křičících u vchodu, že chtějí ven. Ošumělý výtržník si počínal jako buldozer a nemilosrdně drtil vše před sebou. Strážce se zabíjácem vyrazili ze dveří na ulici, kde se shromáždil další zastup, z nějž se ozývaly otázky, nadávky a nešťastné výkřiky –

všichni litovali, že se lokál dostal do maléru. Když si proklestili cestu davem rozvášněných čumilů, přidal se k nim malý svalnatý Čínan, jenž čekal venku. Popadl za paži svého svěřence zbaveného kněžství a zatáhl ho do nejužší uličky, kde vytáhl ze své tuniky dva ručníky. Jeden byl hebký a suchý, druhý zabalený v igelitu. Byl teplý, mokrý a navoněný.

Vrah uchopil mokrý ručník a začal si s ním otírat tvář. Kroužil kolem očí, přejížděl přes víčka a nekrytou kůži na krku. Pak ručník obrátil a opakoval postup s ještě větší silou. Drhnul si spánky a čelo, až se objevila jeho bílá pleť. Druhým ručníkem se osušil, uhladil si tmavé vlasy a narovnal vázanku, která se vyjímalá na krémové košili pod tmavomodrým sakem. „*Jau!*“ nařídil svým dvěma komplicům. Ti se rozběhli a zmizeli v davu.

Z místa orientálních radovánek vyšel dobře oblečený běloch.

Uvnitř kabaretu rozčilený ředitel plísnil barmana, který zavolal *ting čcha*. Pokuty padnou na jeho zpropadenou hlavu! Povyk totiž z nepochopitelných důvodů ustal a zbyli jen zaražení hosté. Číšníci chlácholili pravidelné zákazníky, poplácávali je po ramenu, uklízeli nepořádek, narovnávali stolky, přinášeli nové židle a roznášeli sklenky whisky zdarma jako pozornost podniku. Rocková skupina se soustředila na současné hity a řád večera byl obnoven stejně rychle, jako byl předtím narušen. Při troše štěstí, uvažoval ředitel ve smokingu, se policie smíří s vysvětlením, že jeden barman zbrkle zaměnil agresivního opilce za něco daleko horšího.

Všechny myšlenky na pokuty a nepříjemnosti s úřady však náhle vzaly zasně, když si všiml chomáče bílé látky, kte-

rý ležel na podlaze na druhé straně sálu – před dveřmi do kanceláří. Bílá látka, sněhobílá – že by ten kněz? Dveře! *Lao-pan!* Porada! Obézní ředitel dýchavičně proběhl mezi stoly k odhozenému kaftanu. Na tváři mu vyrážel pot. Poklekl, vytrřestil oči a zatajil dech. Spatřil tmavou hlaveň podivné zbraně, jak trčí z bílých záhybů. Když na látce uviděl skvrnky a tenké proužky lesklé čerstvé krve, málem se udusil hrůzou.

„*Ko chaj mat-jie?*“ zeptal se druhý muž ve smokingu, jen bez šerpy, která označuje postavení. Byl to ředitelův bratr a první zástupce. „Ježíšikriste, sakra práce!“ zaklel pod vousy, když jeho bratr zvedl podivnou zbraň zabalenou v potřísněném bílém kaftanu.

„Pojď sem!“ poručil ředitel, vstal a zamířil ke dveřím.

„Ale co policajti?“ namítl bratr. „Jeden z nás by s nimi měl promluvit, uklidnit je, prostě něco dělat.“

„Možná už nám nezbyde nic jiného, než jim dát svoje hlavy! Rychle!“

Ve zšeřelé chodbě našli další důkaz. Zabitý strážný ležel v řece vlastní krve a zbraň svíral v ruce, jejíž zápěstí viselo na vlásku. V zasedací místnosti je čekaly všechny ostatní důkazy. Na podlaze leželo pět ztuhlých zkrvavených mrtvol. Zájem vyděšeného ředitele se však soustředil zejména na jednu. Přistoupil k tělu s prostřílenou lebkou. Kapesníkem otřel krev a podíval se do tváře.

„Je po nás,“ zašeptal. „Je po Kowloonu i po Hongkongu. Je po všem.“

„Cože?“

„Ten chlap je místopředseda vlády Lidové republiky, nástupce samotného prezidenta.“

„Tady! Podívej!“ Ředitelův bratr přiskočil k tělu mrtvého

Lao-pana. Na zemi ležel velký černý šátek. Jeho bílé kudrlinky byly nasáklé červenými kačkami. Bratr zvedl šátek a při pohledu na nápis v kaluži krve zalapal po dechu: JASON BOURNE.

Ředitel se k němu vrhl. „Bože na nebesích!“ vykřikl a celý se roztřásl. „On se vrátil. Ten zabiják se vrátil do Asie! Jason Bourne! On se vrátil!“

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli první kapitolu, kterou jsme vám mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!